

La Întreprinderea de mașini grele București

Brigada artistică, la rampă

Nu de mult, un reporter de televiziune îmi povestea, cu o plăcere vădită, despre ultima lui emisiune, filmată undeva în Transilvania, într-un centru industrial, dacă nu mă înșel, din județul Alba. „Ai zice — sublinia el — că acolo, unde munca productivă înseamnă transformarea în mașini a metalului, nu există timp și pentru literatură, pentru ansambluri artistice... Ei bine, acest timp pentru artă există... Oriunde, munca productivă te va întâmpina cu «timbrul» ei modern: transformarea timpului liber al muncitorului în fapt de cultură”.

Ideea aceasta este susținută, dealtfel, și de revista noastră, de mai mulți ani. Cu toate acestea, aș fi vrut să-i răspund confratelui meu că realitatea surprinsă de el, adică transformarea în timp pentru artă a timpului liber al muncitorului, nu este un fenomen generalizat în toate întreprinderile din țară; aș fi vrut să adaug că imperativul de a stimula în continuare creșterea bunăstării spirituale a clasei muncitoare rămâne încă acut. Mai sînt întreprinderi industriale care nu au formații artistice; ceea ce nu înseamnă că numai instructorii culturali sînt aceia care nu s-au dovedit a fi buni organizatori. Multe formații de teatru ar putea exista în aceste întreprinderi, uneori, fruntașe în producția de bunuri materiale, dar — nu se știe de ce — prea rezervate cînd e vorba de desfășurarea unei activități artistice. Am întîlnit cazuri cînd formațiile de teatru existau numai

în raportele unor activiști culturali, hai să-i numim zeoși. Or, acestea sînt neajunsuri care pot fi eliminate; este nevoie de mai multă dăruire pentru actul cultural, este necesară o înțelegere mai adîncă a conceptului filozofic și estetic care stă la baza Festivalului național „Cîntarea României”. Trebuie, așa cum subliniază documentele de partid, ca fruntașii în producția de bunuri materiale „să dea tonul” și în celălalt teritoriu, al bunurilor spirituale. Pentru că numai astfel putem spune că csmoza dintre munca productivă și activitatea culturală este o realitate și nu o simplă figură de stil.

Cu aceste gânduri i-am vizitat pe constructorii de mașini grele din București, acolo, în zona industrială a cartierului Berceni, răspunzînd unei invitații pe care Comitetul sindical mi-o adresase în urmă cu cîteva luni.

Tineri, într-o întreprindere tînă

Pășind pe porțile acestei uriașe întreprinderi, pe care un muncitor din uzină mi-a recomandat-o ca fiind perla industriei constructoare de mașini, mi-am dat seama că am intrat într-o lume a producției moderne.

Nu știam că prin I.M.G.B. — acestea sînt inițialele întreprinderii, emblema care impune respect — România socialistă se numără printre cele numai patru țări din lume care fabrică coloane de sinteză pentru industriile chimice. Am privit impunătoarele hale, aceste palate de oțel și sticlă care s-au născut, pe rînd, începînd din 1966. În numai 12 ani s-a ajuns ca aici, în Berceni, să se fabrice turbine și alternatoare de 330 MgW, linii de ciment de 3000 de tone în 24 de ore, subansambluri pentru piese de 2.500 și 12.000 tone forță, cilindri de laminor, grupuri energetice de la 6 la 12 MgW, concomitent cu cele mai diverse mașini grele, destinate, în exclusivitate, exportului.

Dacă pe un inițiat în industria de mașini grele întreprinderea din Berceni îl entuziasmează, prin profilul ei tehnologic și, desigur, prin producțiile obținute, pe un reporter, mai puțin familiari-

zat cu problemele tehnicii, această originală creație a industriei românești îl transpune pe tărîmul sublim al poemului.

Mai ales că tînăra și eroica întreprindere este slujită, cu un suflet pe măsură, numai de tineri. Iar tinerii de aici, fruntași în producție, s-au înscris în faza de masă a celei de-a doua ediții a Festivalului național „Cîntarea României”. Am făcut cunoștință doar cu membrii brigăzii artistice și cu cîțiva dintre suporterii cenuaclubului literar. Și, în puțin timp, conștiința lor artistică — pentru că, oricît ar părea de prețios spus, acești tineri au o conștiință artistică — m-a convins că în viitor au posibilitatea să ajungă la rezultatele mult dorite: personalitatea experiențelor artistice, expresivitatea mesajului.

Biografii la douăzeci și ceva de ani

Majoritatea celor din brigada artistică sînt născuți după 1953, unii, chiar în 1957. Spectacolul lor, cu o durată de aproape o jumătate de oră, nu le-a dezmințit vîrsta. Profesiunile de strungar, bobinator, rectificator, lăcătuș, frezor, le înfru-

muselează, parcă, prezența în scenă, le adaugă un nimb demn de invidiat.

Brigada artistică a luat ființă în urmă cu doi ani. Cei care au constituit trupa aceea mobilă și expresivă, care pregătesc programele, întotdeauna inspirate nemijlocit din viața întreprinderii, sînt, așa cum am mai spus, printre primii la locul de muncă. Unul dintre talentații interpreți, Mihail Popescu, îmi spune: „Sînt evidențiat în întrecerea socialistă. Îmi iubesc foarte mult meseria de frezor, dar îmi plac și muzica și teatrul”. Nu se lasă mai prejos nici Filip Stan, muncitor la secția sculărie, care a obținut locul al II-lea pe întreprindere la concursul „Cel mai bun strungar”. Despre Constantin Lilișanu și Mazilu Traian aflu că își desăvîrșesc talentul urmînd, seara, cursurile de trei ani ale Școlii populare de artă.

Regret că nu am spațiu să prezint aici biografiile celor 12 tineri care activează în brigada artistică; toate aceste vieți sînt interesante. Străduindu-se să stăpînească cît mai multe clemente ale artei scenice, împreună cu instructorul lor Mircea Ene, acești tineri au reușit să obțină, la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, locul I pe sector. Acum, în a doua ediție a Festivalului, ambițiile lor sînt mai mari.

Poeți- muncitori

Numărul poezilor-muncitori este mult mai mare decât am putea crede. Cenaclul de la Întreprinderea de mașini grele București, condus de

poetul Alexandru Doboș, și el muncitor, evoluează către acea maturitate artistică apăsă-l facă știut iubitorilor de poezie din Capitală. Temele abordate de membrii cenaclului sînt generoase: iubirea de patrie, devotamentul față de partid, sărbătoarea muncii, sentimentele inimilor tinere. Am citit manuscrise semnate de Zamfir Ion, Mi-

hai Dumitru, George Frigioiu, Desigur, ei trebuie să zăbovească mai mult asupra lecturilor, asupra cuvîntului, dar ei vor și, poate, vor și ajunge, cîndva, la țărîmul lîmpede al poeziei. Alexandru Doboș a descoperit și modalitatea: „îesînd covor de aur pe rouă“, pînă la „ziua răs-fățului pe curcubeie“.

Ce am aflat
de la tovarășul Ioan Bordînc,
sculer-matrișter, secretar al
Comitetului sindicatului I.M.G.B.

— Mă nedumerește un fapt, tovarășe Bordînc... De ce nu aveți încă o formație de teatru? Gradul întreprinderii, ca să spun așa, o cere impetuos...

— Am să vă răspund deschis. Cu toate că în întreprinderea noastră se simte din plin nevoia diversificării formelor și mijloacelor de atragere a oamenilor muncii la acțiunile cultural-educative, pînă în prezent, cu toate străduințele noastre, este adevărat că nu am reușit să alcătuim o trupă de teatru de amatori. Aceasta, datorită și lipsei de spațiu pentru repetiții și reprezentații. Nu avem încă un club sau o casă de cultură. Se pare, însă, că viitorul ne rezervă surprize plăcute. În cursul acestui an vom trece alături de constructori, pentru a grăbi lucrările la clubul întreprinderii. Pe platforma Berceni, în afară de I.M.G.B., se mai găsesc și alte întreprinderi mari, ca I.M.U.C., I.G.S.I.M., „Vulcan“, care se află în continuă extindere. Ca și noi, aceste întreprinderi nu dispun de un local adecvat desfășurării unor multiple și diverse activități cultural-artistice.

Cred că nu ar fi rău ca în marile cartiere ale Bucureștiului — Berceni, Titan, Pantelimon, Colentina etc. — să-și găsească locul edificiile ale unor noi teatre. În prezent, teatrele noastre profesioniste sînt concentrate în centrul vechi al orașului. Acest centru vechi este ca o cetate, în care intri doar din cînd în cînd (intrarea fiind condiționată de distanță și de timpul liber pe care îl avem). Construirea unor teatre în principalele cartiere ale Bucureștiului ar da o nouă culoare, un nou sens, vieții noastre social-culturale și un impuls real întregii mișcări de amatori.

— Ce alte manifestări culturale au loc în întreprindere?

— În ultimii doi ani, am avut interesante acțiuni în cadrul bibliotecii. Aș aminti, în trecut, înțîlnirea cu Cenaclul epigramiștilor și cu scriitorul Valentin Silvestru, microrecitalul susținut de Irina Răchițeanu și de Tudor Gheorghe sau entuziasmele înțîlniri ale tinerilor cu scriitorul D. R. Popescu, precum și cu ziariști.

— Cum sînt implicați muncitorii de la I.M.G.B. în cea de-a doua ediție a Festivalului național „Cîntarea României“?

— Ediția a doua a Festivalului național „Cîntarea României“, care marchează un salt calitativ și în activitatea noastră cultural-artistică, ne găsește pregătiți pentru desfășurarea unor acțiuni proprii, mult îmbunătățite, față de ediția precedentă. În secțiile Turbine, Mecano-sudură, Întreținere și reparații au luat ființă brigăzi artistice, din rîndul cărora sperăm, împreună cu organizația U.T.C., să putem selecta elemente dotate pentru teatru. De asemenea, acțiunea va fi extinsă și la celelalte mari secții ale întreprinderii, urmărindu-se în principal organizarea unor reprezentații cu forțele proprii ale secțiilor.

Dorim să edităm o plachetă cuprinzînd versuri ale poezilor-muncitori din cenaclul nostru literar și să organizăm o expoziție cu lucrări aparținînd membrilor cercului de artă plastică.

În colaborare cu alte întreprinderi din București, vom organiza diferite manifestări cultural-artistice, pe unele scene, cum ar fi cele de la Tehnic-Club, Parcul Tineretului, Casa de cultură a sectorului.

Dorim ca toate acțiunile noastre, care se înscriu sub genericul ediției a doua a Festivalului „Cîntarea României“, să fie organizate de muncitori, pentru muncitori, pentru întreaga masă de oameni ai muncii, să poarte amprenta pasiunii și a dăruirii, să contribuie la educarea omului în spiritul vremurilor pe care le trăim.

Rep.